

Arrest

nr. 85 574 van 2 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA, loco advocaat A. ROGGHE, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juni 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 december 2011.

1.3. Op 27 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. In 1383 of 1384 (Iraanse tijdrekening; stemt overeen met de jaren 2004 tot 2006 in de Europese tijdrekening) waren er presidentsverkiezingen in Iran en stemde u op Mousavi. Ahmedinejad won de verkiezingen. In 1387 (2008-2009), in de aanloop naar de nieuwe presidentsverkiezingen, kwamen mensen de straat op om te demonstreren tegen Ahmedinejad en voor Mousavi, aangezien er bij de vorige verkiezingen van 1383 of 1384 gefraudeerd was. Op 15/3/1388 (5/6/2009), niet lang voor de verkiezingen zouden plaatsvinden, nam u voor de eerste keer deel aan een demonstratie in Shiraz. Er vonden die dag veel problemen met de ordediensten plaats en twee van uw vrienden, de broers M.(...) en M.(...) N.(...), werden doodgeschoten. Die dag werden ook drie vrouwen doodgeschoten tijdens de demonstratie. Uw vriend A.(...) werd gearresteerd door Ettelaat (Ministerie van Informatie) en werd zo erg gemarteld dat hij er aan overleed. Drie dagen na de demonstratie van 15/3/1388 (5/6/2009) werd u thuis door vier mensen in burger gearresteerd en naar Ettelaat gebracht. U verbleef gedurende 37 tot 40 dagen in een isoleercel en vervolgens in een grote cel en kreeg tijdens uw gevangenschap elektrische shocks toegediend. Er werd u gezegd dat ze wisten dat u aan de demonstratie had deelgenomen, dat ze u op film hadden en er werd u verweten dat u tegen de Islam was. Na negen maanden werd u na het ondertekenen van een belofteverklaring waarin stond dat u geen acties tegen het regime meer zou ondernemen, en een borgstelling van de eigendomsakte van uw vader, vrijgelaten. Toen u zich na uw vrijlating naar uw werk begaf (u werkte als bankbediende) kreeg u te horen dat u ontslagen was. Na uw vrijlating maakte u, zoals alle jongeren, reclame voor de groene beweging. Op 25/11/1389 (14/2/2011) ging u demonstreren tegen de presidentsverkiezingen die hadden plaatsgevonden tijdens uw hechtenis en werd u opgepakt door de Bassidj (Mobilisatie van de Verdrukten). U werd naar het hoofdkwartier van de Bassidj gebracht waar u gedurende twee tot drie dagen constant werd geslagen en werd beschuldigd van spionage voor Groot-Brittannië en de Verenigde Staten. Tijdens uw arrestatie werden uw tatoeages van een leeuw en een zon (Shir-ohorshid, symbool van vrijheid) ontdekt, die u na uw eerste arrestatie op uw beide schouders had laten tatoeëren. Na drie tot vier maanden gevangenschap werd u naar de rechtbank gebracht. Toen u in de hal zat te wachten kwam er een soldaat naar u toe die u toefluisterde dat u hem moest vragen of u naar het toilet mocht gaan. U deed wat hij u had gezegd en hij begeleidde u naar het toilet. De soldaat vertelde u dat hij gecontacteerd was door uw vader en dat hij had ingestemd om u – tegen betaling – vrij te laten. De soldaat vertelde u hoe u kon vluchten en nadat u hem zogenaamd had neergeslagen vluchtte u uit de rechtbank. Buiten stond uw vriend H.(...) Z.(...) met zijn motor op u te wachten. Hij hielp u te ontsnappen en bracht u naar een boomgaard op 10 kilometer van Shiraz. Vier dagen later kwam H.(...) u er met de auto oppikken en reden jullie in drie dagen naar Urumieh, waar hij u voorstelde aan zijn vriend A.(...), die u naar een ander dorp bracht en u overdroeg aan de smokkelaar, A.(...). A.(...) begeleidde u te voet over de bergen naar een dorp in Turkije waar jullie enkele dagen bij een oude man verbleven. Na twee tot drie dagen vertrok u met A.(...) en de oude man naar een andere plaats op een dag rijden, waar jullie zes dagen in een stal verbleven. Hier werd u in een camion verstopt die u drie dagen later in Parijs afzette. In Parijs werd u op de trein gezet naar Brussel. Na een treinrit van drie tot vijf uur kwam u aan in Brussel-Noord. Op 9 juni 2011 diende u in België een asielaanvraag in. U wenst niet naar Iran terug te keren omdat u daar de doodstraf wacht. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal de volgende documenten neer: een kopie van de eerste twee pagina's van uw geboorteboekje (shenasnameh); uw personeelskaart van uw werkgever, het coöperatief Samenol-Eameh; en een brief d.d. 14/2/1389 (4/5/2010) van uw werkgever waaruit blijkt dat u sinds 11/2/1389 (1/5/2010) afwezig was.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende flagrante elementen die uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten. Zo slaagde u er niet in uw reisweg – u zou illegaal vanuit Iran via Turkije met een camion en vanuit Parijs met de trein naar België zijn gereisd – aannemelijk te maken. Zo is het opmerkelijk dat u niet wist in welke maand precies u Iran heeft verlaten en u evenmin wist wanneer u precies in België bent aangekomen (CGVS, p. 8-9). U verklaarde niet te weten wat de naam van het dorp in de buurt van Urumieh was waar u door de smokkelaar A.(...) werd heengebracht en waar u twee dagen verbleef (CGVS, p. 10). Ook de naam van het dorp over de grens met Turkije waar de smokkelaar A.(...) u heen bracht en waar u twee tot drie dagen verbleef kende u niet, evenmin als de volgende plaats waar u door de smokkelaar heen werd gebracht – een stal waar u

samen met de smokkelaar en de eigenaar van het vorige huis zes en een halve dag bleef – (CGVS, p. 11-13). Van de vrachtwagen die u vervolgens tot in Parijs bracht wist u niet wat er in de laadruimte – waar ook u zat – zat en wist u niet van welk land de kentekenplaat was. Ook de nationaliteit van de chauffeur kende u niet (CGVS, p. 13). Na aankomst in Parijs stelde u dat u op een trein naar Brussel werd gezet. De trein stopte één keer en kwam na een rit van 3 tot 5 uur aan in Brussel-Noord (CGVS, p.14). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de internationale trein die het traject Parijs-Brussel aflegt niet in Brussel-Noord stopt, maar Brussel-Zuid (Midi) als eindhalte heeft. Het traject duurt overigens 1.22 uur. Voorgaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde omstandigheden van uw vertrek.

Dat uw geloofwaardigheid ernstig op de helling staat, wordt verder aangetoond door het feit dat uw verklaringen omtrent de verkiezingen en de problemen die plaatsvonden rond de verkiezingen, volstrekt incorrect zijn. Zo beweerde u dat er in 1383 of 1384 (2004 tot 2006) presidentsverkiezingen plaatsvonden waarbij u, zo stelde u expliciet, op Moussavi stemde. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat Mir-Hossein Moussavi tijdens de presidentsverkiezingen van 17 juni 2005 evenwel niet opkwam als presidentskandidaat. In 1387 en 1388 (2008 tot 2010) zouden er volgens uw verdere verklaringen betogingen plaatsgevonden hebben in aanloop naar de presidentsverkiezingen die in 1388 (2009) zouden plaatsvinden. U wist evenwel niet op welke datum deze presidentsverkiezingen zouden plaatsvinden (CGVS, p. 17). Uw verklaringen over de gebeurtenissen op 15/3/1388 (5/6/2009) stemmen evenmin overeen met de hierboven genoemde informatie. Uit die informatie blijkt dat er in de aanloop naar de fel omstreden presidentsverkiezingen van juni 2009 leden van vakbonden, studentenleiders en vrouwenactivisten werden gearresteerd en geïntimideerd en dat er verkiezingsrallies plaatsvonden. Er is evenwel nergens sprake van demonstraties op die dag waar – luidens uw verklaringen – niet minder dan vijf personen werden gedood door de Iraanse ordediensten, waaronder uw twee vrienden M.(...) en M.(...) N.(...). Bovendien is ook de aanleiding voor de door u genoemde demonstratie op 15/3/1388 (5/6/2009) geenszins geloofwaardig. U stelde immers dat er die dag werd gedemonstreerd omdat er bij de vorige verkiezingen van 1383 of 1384 (2004 tot 2006) op Moussavi was gestemd, maar dat er gefraudeerd was en dat Ahmedinejad aan de macht was gekomen. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld stroken deze verklaringen hoegenaamd niet met de realiteit (CGVS, p. 19-20).

Uw manifest gebrek aan kennis over de algemene situatie en gebeurtenissen in Iran de afgelopen jaren, noopt ertoe te besluiten dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw beweerde continue, recente verblijf in Iran voor uw komst naar België. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u op 15/3/1388 (5/6/2009) en op 25/11/1389 (14/2/2011) gedemonstreerd zou hebben en daarbij twee keer gearresteerd zou zijn.

Dat er aan uw verklaringen over uw arrestaties geen geloof gehecht kan worden blijkt bovendien ook uit het feit dat uw verklaringen wat betreft de eigendomsakte die uw vader moest neerleggen voor uw vrijlating niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo stelde u dat uw vader een kopie van de eigendomsakte liet maken bij de notaris en hij deze naar Ettelaat bracht. U beweerde dat uw vader geen kopie van zijn eigendomsakte terugkreeg en dat u niet gevraagd werd te ondertekenen (CGVS, p. 22-23). Uit de hierboven genoemde informatie blijkt evenwel dat er, wanneer de borg wordt bepaald, hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat wordt ondertekend door alle partijen (de rechter, de beschuldigde, in casu u, en de garant die de borgsom neerlegt) en dat zowel de garant die de borg neerlegt als de beschuldigde hiervan een kopie ontvangen. De eigendomspapieren worden bovendien steeds teruggegeven nadat akte werd genomen in de registers van het kadaster. Ook uw verklaring dat u ten gevolge van uw eerste arrestatie op 15/3/1388 (5/6/2009) ontslagen zou zijn, wat u staaft met uw ontslagbrief, houdt geen steek, aangezien uit deze brief blijkt dat u afwezig was met ingang van 11/2/1389 (1/5/2010) en niet, zoals u verklaarde, sinds uw beweerde arrestatie op 15/3/1388 (5/6/2009). Bovendien dient opgemerkt te worden dat ook uw spectaculaire ontsnapping uit de rechtbank de nodige realiteitszin mist.

Tot slot dient met betrekking tot uw verklaringen dat tatoeages in Iran verboden zijn en dat er zware straffen op het dragen van tatoeages staan (CGVS, p. 27-28) opgemerkt te worden dat uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het risico van het dragen van tatoeages in het algemeen en het dragen van politiek getinte tatoeages (zoals uw tatoeage) in het bijzonder, **niet strafbaar** is en dat in de Iraanse strafwet niets vermeld staat over een verbod op tatoeages. Het louter hebben van een tatoeage die niet zichtbaar is voor de autoriteiten leidt niet tot problemen. In de geraadpleegde bronnen die berichten over Iran zowel op het gebied van mensenrechten als over de problemen van religieuze minderheden, werden geen zaken gevonden van personen die zouden zijn aangeklaagd **enkel en alleen** wegens het hebben van tatoeages met religieuze of politieke symbolen. Gezien er aan uw beweerde recente verblijf in Iran en bijgevolg uw problemen met de Iraanse

autoriteiten niet het minste geloof gehecht kan worden, heeft u ook geenszins geloofwaardig gemaakt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van uw tatoeages.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopie van de eerste bladzijden van uw geboorteboekje bevestigt immers enkel uw identiteit en nationaliteit, welke in deze beslissing niet ter discussie staan. Uit uw personeelskaart en de brief van uw werkgever blijkt, zoals hierboven reeds werd besproken, enkel dat u voor het coöperatief Samenol-Eameh werkte en dat u vanaf 11/2/1389 (1/5/2010) afwezig was. De ontslagbrief geeft op zich geen enkel uitsluitel over de reden van uw afwezigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om een aantal weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, met name met betrekking tot zijn reisweg, de betogingen en zijn tatoeages, te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker laat na in concreto te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van het in het middel omschreven zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zou zijn genomen. Evenmin geeft hij enige toelichting op welke wijze hij de artikelen 48/2 en 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagt zijn reisweg aannemelijk te maken, (ii) zijn verklaringen omtrent de verkiezingen en de problemen die plaatsvonden rond de verkiezingen hoegenaamd niet stroken met de realiteit, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iii) zijn verklaringen wat betreft de eigendomsakte die zijn vader moest neerleggen voor zijn vrijlating niet stroken met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, (iv) zijn verklaring dat hij ten gevolge van zijn eerste arrestatie op 5 juni 2009 ontslagen zou zijn geen steek houdt aangezien uit de door hem voorgelegde ontslagbrief blijkt dat hij afwezig was met ingang van 1 mei 2010, (v) ook zijn spectaculaire ontsnapping uit de rechtbank de nodige realiteitszin mist, (vi) hij ook geenszins geloofwaardig heeft gemaakt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn tatoeages aangezien aan zijn recente verblijf in Iran en zijn problemen met de Iraanse autoriteiten niet het minste geloof kan worden gehecht en (vii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen, zoals wordt toegelicht.

2.4. Aangaande zijn reisweg, stelt verzoeker dat hij in de trein vanuit Parijs in slaap viel en hij niet precies weet hoe lang de reis heeft geduurd. Daar hij moeite had om de letters te lezen, was het voor hem bovendien onmogelijk te weten waar hij zich zowel bij vertrek als bij aankomst bevond. Hij kwam in Brussel aan en hij heeft onmiddellijk zijn broer opgebeld, die hem in de wijk van het station Brussel-Zuid ging afhalen. Verzoeker stelt dat hij zich heeft vergist toen hij over het station van Brussel-Noord heeft

gesproken en benadrukt dat hij in het station van Brussel-Zuid is aangekomen, wat door zijn broer werd bevestigd.

De Raad benadrukt vooreerst dat ook om tal van andere redenen geen geloof wordt gehecht aan verzoekers reisroute: *"(...) Zo is het opmerkelijk dat u niet wist in welke maand precies u Iran heeft verlaten en u evenmin wist wanneer u precies in België bent aangekomen (CGVS, p. 8-9). U verklaarde niet te weten wat de naam van het dorp in de buurt van Urumieh was waar u door de smokkelaar A.(...) werd heengebracht en waar u twee dagen verbleef (CGVS, p. 10). Ook de naam van het dorp over de grens met Turkije waar de smokkelaar A.(...) u heen bracht en waar u twee tot drie dagen verbleef kende u niet, evenmin als de volgende plaats waar u door de smokkelaar heen werd gebracht – een stal waar u samen met de smokkelaar en de eigenaar van het vorige huis zes en een halve dag bleef – (CGVS, p. 11-13). Van de vrachtwagen die u vervolgens tot in Parijs bracht wist u niet wat er in de laadruimte – waar ook u zat – zat en wist u niet van welk land de kentekenplaat was. Ook de nationaliteit van de chauffeur kende u niet (CGVS, p. 13). (...)"*, vaststellingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

Ook de argumentatie in voorliggend verzoekschrift omtrent de treinreis van Parijs naar Brussel kan niet in het minst overtuigen. De uitleg dat hij niet weet hoe lang de trein over het traject Parijs-Brussel deed omdat hij heeft geslapen, kan niet ernstig worden genomen. Dat verzoeker een gedeelte van het traject zou geslapen hebben, neemt niet weg dat hij minstens weet moet hebben van het vertrekken van de trein in Parijs. Bij aankomst in het station te Brussel, waar verzoeker zijn weg diende te zoeken, kan hij bovendien niet naast de talrijke klokken en schermen met uurregelingen van de treinen hebben gekeken zodat hij bezwaarlijk kan volhouden zelfs niet bij benadering te weten hoe laat hij in Brussel is toegekomen. Ook het verweer dat hij zich heeft vergist toen hij tijdens het gehoor over het station van Brussel-Noord heeft gesproken, overtuigt geenszins. Hem tijdens het gehoor gevraagd waar in Brussel hij met de trein vanuit Parijs toekwam, antwoordde verzoeker ondubbeltzinnig: *"Hier in het station, in Noord"* (administratief dossier, stuk 4, p. 14). De zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gelegen is in de onmiddellijke nabijheid van het station Brussel-Noord en uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker ook de dag van het gehoor de trein naar Brussel nam (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker het station Brussel-Noord meende te herkennen als het station waar hij de dag van zijn aankomst uit Parijs is toegekomen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft de internationale trein die het traject Parijs-Brussel aflegt echter niet Brussel-Noord maar wel Brussel-Zuid als eindhalte.

2.5. Met betrekking tot de betogingen bevestigt verzoeker zijn eerdere verklaringen dat twee van zijn vrienden werden gedood tijdens een betoging in Shiraz op 15/3/1388 (5 juni 2009) en dat zijn vriend A. die dag werd gearresteerd door Ettelaat en door hen werd gedood. De Raad benadrukt te dezen dat het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet dienstig is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij in gebreke blijft. Zo wordt in het bijzonder niet het minste verweer gevoerd tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door verzoeker beweerde aanleiding van de demonstratie op 15/3/1388 niet geloofwaardig is daar hij beweerde dat er die dag werd gedemonstreerd omdat er bij de vorige verkiezingen van 1383 of 1384 (2004 tot 2006) op Moussavi was gestemd maar dat er gefraudeerd was en dat Ahmadinejad aan de macht was gekomen, terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Moussavi tijdens de presidentsverkiezingen van 17 juni 2005 niet opkwam als presidentskandidaat.

2.6. Evenmin wordt enig verweer gevoerd tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat (i) verzoekers verklaringen wat betreft de eigendomsakte die zijn vader moest neerleggen voor zijn vrijlating niet stroken met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, (ii) zijn verklaring dat hij ten gevolge van zijn eerste arrestatie op 5 juni 2009 ontslagen zou zijn geen steek houdt aangezien uit de door hem voorgelegde ontslagbrief blijkt dat hij afwezig was met ingang van 1 mei 2010 en (iii) ook zijn spectaculaire ontsnapping uit de rechtbank de nodige realiteitszin mist. De motivering dienaangaande blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het door verzoeker opgediste relaas van iedere geloofwaardigheid ontdaan is. Aangezien geen geloof kan worden gehecht

aan de door verzoeker beweerde arrestaties naar aanleiding van zijn deelname aan manifestaties, maakt hij evenmin aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten weet zouden hebben van zijn politiek getinte tatoeages. Zoals verzoeker andermaal bevestigt in het verzoekschrift, zouden deze tatoeages immers ontdekt zijn naar aanleiding van zijn aanhouding na een betoging. Waar in de bestreden beslissing wordt besloten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde continue, recente verblijf in Iran voor zijn komst naar België - besluit dat door verzoeker niet wordt ontkracht – voegt de Raad daaraan toe dat ook niet in het minst enig geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden profiel van politiek activist in Iran.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS